

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Gamle Jobs Sang paa Holmen

Citation: Baggesen, Jens: "Gamle Jobs Sang paa Holmen", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen05tom-shoot-workid56335/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 2. Samling. - 1903

156

44.

„Gaa, Tyr! til Kong Jørgen tilbage din Kaas —
Paa Tillie —
„Og hils ham, og sig ham, hvad noksom forslaæes.“
Saa sang hun, den Rose, den Tillie.

45.

Saa sang hun i Luffen, den Jomfru, saa fin —
Paa Tillie —
Og Tyren løb hjem med det randede Skrin,
Som hun nok faaer igien med Guds Villie!

Gamle Jobs Sang paa Holmen.

Om hvorledes han faldt om med Vor-frue-Kirke, sov hos
Maanen i Rendsstienen og, efterat have drømt en trøstelig
Drøm, rejste sig, og gik rask til sin Dont.

Enfoldigen fremfat af ham selv, og imuges efter sin egen beklædte Melodie.

Paa Bredden af Sundet der ligger en By —
Tyrre paa Havet omfore. —
Der hæved en Havfru sig høit udi Sky,
Høit agtet af Smaa og af Store.
Hurrah! for Danmarks Havfru!
Hurrah! Irium! Iarium!

Mod Store som Smaa var i Kamp hun bered —
Tyve paa Havet onfore. —
Men altidens fredelig findes i Fred
Saavel mod de Smaa som de Store. —
Hurrah! for Danmarks Havfru!
Hurrah! Irium! Iarium!

Den fries Havryttere skulle red med
(Tyve den Undergang svore),
Skændt et paa den hele Halvverden de red,
Som den babyloniske Hore.
Hurrah! for Danmarks Havfru!
Hurrah! Irium! Iarium!

De babelske Tyve de sneg sig i Land —
Byen de Undergang svore. —
Hver fredelig Daaning da fluy stod i Brand,
Det kildred den babelske Hore!
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! Irium! Iarium!

Dor Fredrik var fiern fra sin Havfrues Borg —
Tyve den Undergang svore. —
Dens forfar var borte, jeg siger for sand:
Det kunde faa lidet os more.
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! Irium! Iarium!

De skændte i Dage, de brændte i een —
fruen saa vilde de skumpe —
for fruen at redde var ingen Mand seen,
Jeg skyndte mig ærlig at pumpe.
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! Irium! Iarium!

De stændte i Dage, de brændte i to —
    fruen saa vilde de skumpe —
Jo mere det brændte, jo mere de loe,
    De Dæwle! mens jeg maatte pumpe. —
Skam faae den falske Hædtyv!
    God dam! Irium! Iarium!

De stændte i Dage, de brændte i tre —
    fruen begyndte at dumpe. —
Da græd jeg; de Dæwle blev ved dog at lee,
    Da fruen hun laae paa sin Kumpe.
Skam faae den falske Hædtyv!
    Uha! Irium! Iarium!

Jeg nægter det ikke, da fruen hun faldt
    (Det maatte vel Englens smerte!),
Den Perle for fruer, i eet og i alt
    Et Mønster! det gif mig til Hierte.
Skam faae den falske Hædtyv!
    Uha! Irium! Iarium!

Jeg saae (det erindrer min gamle Cavai
    Med Sul; thi hun blev der desværre),
Da næsegrus styrkede Herr Nicolai;
    Men det var dog ikke vor Herre!
Skam faae den falske Hædtyv!
    Uha! Irium! Iarium!

Jeg saae (det erindrer min gamle Cabus
    Med Sul; thi hun blev i den Lue),
Da Slotstaarnet faldt i et brændende Blus;
    Men det var dog ikke Vor-frue!
Skam faae den falske Hædtyv!
    Uha! Irium! Iarium!

Jeg faae (det erindrer mit staaende Bid Straa)
To Gange den engelske Lue;
Men dog blev jeg ved i hver Skumpling at staae —
for Balladsen jeg ei monne grue.
Taf skee vor stolte Havfru!
Hurrah! Irium! Iarium!

Dog det gif for vidt! da Dor-frue faldt ned
(Babel! det volder din Ende!),
fortumlet af Faldet jeg tumlede med,
Saa nær ved den Stenenes Kende.
Skam faae den falske Hartyg!
Uha! Irium! Iarium!

Dor-frue-Quarteret laae dækket med Grus
(Babel! det volder din Ende!),
Selv hver en Uviser var dækket, og huus!
Der laae jeg i Stenenes Kende. —
Skam faae den falske Hartyg!
Uha! Irium! Iarium!

Uf Sprøiternes Vand og af Taarer, som flød
(Babel! det volder din Ende!),
Brostenenes Kende, den dybe, var blød,
I hvilken jeg faldt overende. —
Skam faae den falske Hartyg!
Uha! Irium! Iarium!

Jeg Hættten tog af, da jeg stødte min fod
(Kørende var det at skuel),
Hvad jeg i den Kendesteen sparkede mod,
Det Kronen just var af Dor-frue!
Skam faae den falske Hartyg!
Uha! Irium! Iarium!

Min Aftenbøn bad jeg, saa lang som jeg var —
Foldende smukt mine Hænder —
„Hvis her Døres-frue fornærmet jeg har,
„Jeg veed, at vor Herre mig fiender,
„Og selv vor stolte Havfru.
„Amen! Irium! Iarium!“

Jeg tænkte med Blufsel: „du ligger en fiøn!“
(Semmerne trængte til Hvile)
Da saae jeg i Renden den Maane saa skøn
Tæt ved mig saa mildelig smile.
Tæt stee vor stolte Havfru!
Hejsa! Irium! Iarium!

Guds hellige Maane, hun laae mig saa nær,
Saa trøstelig monne hun smile. —
Undægtig jeg tænkte: „kan du ligge her,
„Kan jeg vel og slaae mig til Hvile,
„Alt for vor stolte Havfru! —
„Hejsa! Irium! Iarium!“

Undægtig jeg tænkte med Taal i mit Sind:
„Du ligger de Smaa og de Store —
„Du ligger jeg med!“ og sov sødelig ind.
Men jeg drømt' om den babelske Høre.
Alt for vor stolte Havfru!
Hejsa! Irium! Iarium!

Jeg drømte: hun blev til en uselig Kat
(Tiger var hun, den Tæve!),
Og at jeg i Halsen den lumste fik fat
Med denne min begede Næve. —
Tæt stee vor stolte Havfru!
Hejsa! Irium! Iarium!

Hun hvæfde God dam! al Jorden til Gru,
Himlen og Havet det herte —
Hun hvæfde (jeg hører og seer det endnu),
Saa Nelson i Graven sig rørte.
Det voldt vor stolte Havfru!
Heifa! lirium! larium!

Men, som man kan tænke, jeg holdt hende fast —
Tøven lod jeg ikke dratte;
Men Halen blev længer og længer, og brast:
Hun selv blev til tusinde Katte.
Skam faae den falske Havtyv!
Uha! lirium! larium!

Der løb hun paa firemaaltusinde Been:
Hver Kat en svømmende Køber —
Men jeg, som holdt Tippen, ei heller var seent:
Jeg blev hundrede svømmende Køber.
Taf see vor stolte Havfru!
Heifa! lirium! larium!

Saa løb jeg paa firemaaltusinde Been
Efter de flyglende Tyve —
Al Verden løb med mig, og alle som een;
Jeg ikke paa nogen vil lyve. —
Alt for den stolte Havfru!
Heifa! lirium! larium!

Da flæved de Katte til Masternes Top,
I Vandler, i Stag, og i Tulljer —
Men alle de Master, hvort de krøb op,
Blev alle til engelste Galljer.
Taf see den stolte Havfru!
Hurrah! lirium! larium!

Saa drønte jeg der den udslagne Nat
Saa deilig i Stenenes Rende —
Jeg havde det vist af min Son'sammerat,
Hun veed, hvad paa Jorden kan hændes.
Taf see den stolte Havfru!
Højsa! Hurium! Iarium!

Om anden Dags Morgen, da Solen stod op
(Maanen laae der ei mere),
Jeg fandt mig saa styrket og raff i min Krop:
Jeg tænkte mig flug at rovere —
Alt for vor stolte Havfru!
Højsa! Hurium! Iarium!

Roverte jeg altsaa til Holmen mig strag,
Den gamle Haandtering at øve —
„Naar Frederik kommer, hver Alf og hver Lag
„Bli'r flug til en svømmende Løve!“
Saa sang den stolte Havfru —
Hurrah! Hurium! Iarium!

Jeg er kun en Job; jeg har aldrig studert —
For mig kun og mine Jævnlige
Jeg synger enfoldig, hvad der er passert;
Dog veed jeg, hvad Sangen vil sige.
Hurrah! for Danmarks Havfrul
Hurrah! Hurium! Iarium!
